

Хтось метнув неминучу стрілу...

Олег Ольжич

Хтось метнув неминучу стрілу.
Захиталось струнке оперіння,
І, негаданий креслячи лук,
Під ногами тікає каміння.

Заступило веселкою зір.
Чисті барви на диво веселі.
Замість неба, і міста, і гір
Небувалі пливуть акварелі.

Ти, що мечеш всі стріли, один,
Тільки ласка — стріла твоя злотна:
Замість жаху бездонних глибин —
Дать уздріти барвисті полотна!